І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 92. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СУБОТА, 20-го ТРАВНЯ (MAY) 1967 No. 92. VOL. LXXIV.

— ОСТАННІ ВІСТІ —

П'ятниця, 19-го травня, 1967

В АМЕРИЦІ

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ ГОМФРІ ПЕРЕДБАЧАЄ, що популярність президента Джансона буде зростати в опитуваннях різних аґенцій, які досліджують публічну опінію. Гомфрі казав, що Уряд натискатиме на збільшення прибуткових податків тоді, коли економіка знов зачне збільшуватися в такому темпі, який спричинятиме інфляційний тиск на економічне життя цієї країни. Віце - президент приїхав до Ню Йорку на відзначення ювілею біржі. Цю біржу засновано 17-го травня 1792-го року. Крім віце - президента Гомфрі промовляли ще посадник Ню Йорку Джан Ліндсей і нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер. На думку Гомфрі має велике значення для американської економіки підписання торговельного митного договору в Женеві.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ПРАЦІ СХВАЛИЛА лібералізацію закону, прийнятого минулого року в тому напрямку, щоб американські військові ветерани, які відбули військову службу після війни в Кореї, могли діставати фонди на студії, як це було з вояками після другої світової війни. Найголовнішим пунктом цього законопроєкту є збільшення місячної допомоги на студії та поширення тієї формули, яка дає право користати ветеранам з урядової допомоги. Коли цей законопроєкт стане законом, то здійснення новосхваленого проєкту коштуватиме федеральну скарбницю в першому році 547 мільйонів дол., на 167 мільйонів дол. більше, як тепер. Впродовж найближчих п'ятьох років це збільшення винесе коло $ 1.4 більйона.

КУБИНСЬКІ ВТІКАЧІ В ЗДА ВІДБУВАЮТЬ конференцію своїх провідників в Лос Анджелесі, щоб постійно підтримувати „неминучу революцію" проти теперішнього режиму на Кубі. В цій конференції беруть участь найвизначніші провідники кубинських втікачів в цій країні, яких нараховується більше як 600,000. Вони залишили Кубу після того, як комуніст Фідель Кастро прийшов до влади. В конференції виступають: колишній президент Ради Безпеки при Об'єднаних Націях д-р Емілю Нунез Портуондо, колишній віце-президент Куби д-р Рафаель Ґвас Інклан і колишній президент кубинського Сенату д-р Едуардо Суарез Рівас. Ціль конференції — зорганізувати один спільний провід кубинської політичної еміґрації.

ДИРЕКТОР МЕМОРІЯЛЬНОГО ІНСТИТУТУ в Бофало, Н.Й., д-р Джордж Е. Мур заявив, що тютюнова промисловість фальшиво інформує суспільність про вплив курення на здоров'я курців. Недавно головний лікар ЗДА повторив пересторогу для курців, що вони рискують своїм здоров'ям, коли курять цигарки, і вказав на те, що між курцями більший відсоток вмирає на такі недуги, як пістряк легенів та серцеві недомагання. Про це ясно свідчать статистичні дані. Тютюнові компанії заперечили це твердження, не подаючи на це жадних переконливих доказів.

СХІДНІ ЛЕТУНСЬКІ ЛІНІЇ ЖЕРТВУЮТЬ $ 500,000 на Метрополітальну Оперу в Ню Йорку на те, щоб вона впродовж найближчих сезонів виставили цикл опер Ришарда Ваґнера під заголовком „Перстень Нібелюнґів". Президент Летунських Ліній Флойд Д. Голл заявив, що ним очолювана Корпорація почувається до обов'язку чимось віддячитися громадянству, яке її підтримує. Цей цикл складається з 4-ох опер: „Валькірія", „Золото Райну", „Зіґфрід" і „Сумерк богів" („Ґеттердеммерунг"). Кожного сезону мають ставити одну оперу, остання буде в сезоні 1970 - 1971.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКІ ВОЄННІ КОРАБЛІ НЕНАРОКОМ ЧЕРКНУЛИСЬ американських на Японському морі — твердить капітан нищильника „Вокер", що на нього двічі наїхали в минулому тижні два совєтські воєнні кораблі, кожний з них більший за „Вокера". Коммодоре Стіфен В. МекКлерен, командир „Вокера", дав широке інтерв'ю, вернувшись до своєї бази в Японії. Також контр-адмірал Гаррі Л. Гарті, що командував групою воєнних кораблів Сьомої фльоти, яка переводила маневри між японськими островами та Владивостоком, переконаний, що хоч совєтські кораблі шпигували ті маневри, проте не хотіли свідомо наїхати на американський нищильник. Він винує вітер, високу хвилю і згущення кораблів на малому просторі.

У ФРАНЦІЇ ВІДБУВСЯ 17 ТРАВНЯ Ц. Р. 24-ГОДИННИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ СТРАЙК, що його проголосили та перевели всі три французькі центральні робітничі спілки — комуністична, соціялістична й католицька — на знак протесту проти вимоги де Ґолля дати йому надзвичайні господарські повновласті. Внаслідку того страйку все життя було спаралізоване і, між іншим, з 24-годинним опізненням появилось теж звідомлення з пресової конференції де Ґолля, на якому він знову відкинув старання Британії стати членом Европейської Економічної Спільноти.

БРИТІЙСЬКИЙ УРЯД РІШИВ ПРОДОВЖУВАТИ заходи в справі свого приступлення до Европейської Економічної Спільноти (Спільного Господарського Ринку) шістьох західньо-европейських континентальних держав без уваги на опозицію де Ґолля. Британський уряд уважає, що заява де Ґолля в цій справі з 16 ц. м. не є офіційною відповіддю Европейської Економічної Спільноти на зголошену Британією формальну просьбу і що в цій справі мусять бути переведені переговори.

БРИТІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ДЖОРДЖ БРАВН МАВ ПРИБУТИ в п'ятницю 19 травня ц. р. до Москви. Одною з цілей його подорожі є — переконати большевицьких вожаків, щоб вони, взявши на увагу рішення ЗДА й Британії відкликати частину своїх військ з Західньої Німеччини, також відкликали частину своїх дивізій з Східньої Німеччини. Очевидно, що в його розмовах у Москві знову будуть заторкувати можливості замирення у В'єтнамі та загрозу поширення тамошньої війни.

В АФРИЦІ ПОРОБУВАЄ ТЕПЕР заступник державного секретаря Ніколяс Б. Каценбах, який об'їздить 12 тамошніх країн. Під час його перебування у столиці Конґа Кіншазі (кол. Леопольдвіллі) тамошній „президент" Жозеф Мобуту, який, перевівши в минулому році переворот сам себе проголосив президентом, заявив, що в Конґо будуть дозволені тільки дві партії — одна урядова й одна опозиційна, та що будуть вжиті всі заходи для стабілізації конґолійського Франка.

Президент відмовляється заявити, чи буде старатися про перевибір

Вашингтон. — На пресовій конференції 18-го травня президент Джансон відмовився заявити вже тепер, чи він буде старатися про перевибір на теперішнє становище в 1968-му році. Журналісти пригадували Президентові, що віце-президент Гомфрі заявив, що Президент буде старатися про перевибір, але вони хотіли почути заяву Президента в цій справі. Та Президент не висловився в цій справі. Він казав, що Крайовий Демократичний Комітет організує численні прийняття для зібрання фондів на партійні цілі, бо партія мала $ 4 мільйони боргу, який вже зменшився до одного мільйона. Але і це ще є поважна сума для партійного проводу, і тому треба старатися про те, щоб цей борг зліквідувати. Президент відмовився подати журналістам ті фактори, які можуть мати вплив на його рішення, чи старатися про перевибір в найближчому році.

Департамент Внутрішніх Справ проти совєтської участи в будові греблі на ріці Колюмбія

Вашингтон. — Департмент Внутрішніх Справ висловився проти того, щоб СССР міг брати участь в конкурсі на будову греблі Гренд Кулі на ріці Колюмбія. Представник СССР повідомив, чи совєтські фірми могли б брати участь в розписаному конкурсі на будову цієї греблі. Але Департмент Внутрішніх Справ в порозумінні з представниками Білого Дому і Державного Департаменту та Бюджетового Бюра виготовив програму, згідно з якою в цьому конкурсі зможуть брати участь тільки американські фірми. При вирішуванні цієї справи брали до уваги той момент, що в інтересі безпеки цієї країни цю греблю можуть будувати тільки американські фірми, бо американська промисловість і технологія повинні бути на першому місці, коли ходить про будову найбільшої греблі й водних споруд у світі. СССР уважає себе піонером у будові водних споруд, він тепер будує гідроелектрівню над рікою Єнісеєм, яка зможе продукувати електричну енергію в кількості 6 мільйонів кіловаттів. Заплянована водна електрівня на Колюмбії має продукувати 9.2 мільйона кіловаттів електричного струму. Представник Бюджетового Бюра мав бути прихильний до совєтської пропозиції з ощадностевих причин, але його становище не знайшло більшости, і тому відкинули совєтську пропозицію.

Палатна Комісія проти того, щоб жеребок рішав про військову службу

Вашингтон. — Палатна Комісія Збройних Сил більшістю 35-ох до одного голосу схвалила новий законопроєкт про обов'язкову військову службу, згідно з яким Конґрес мав би право поставити вето проти зарядження президента Джансона, щоб жеребок вирішував, хто має служити в збройних силах цієї країни. Закон про обов'язкову військову службу кінчається 30-го червня ц. р., і Конґрес мусить продовжити цей закон. Президент Джансон повідомив, що він зарядив, щоб від 1-го січня 1969-го року за допомогою жеребка вибирали до служби у збройних силах з-поміж 19-річних юнаків, яких військові комісії визнають за здібних до служби у збройних силах. Численні члени Конґресу висловлювалися проти цього пляну Президента, як це видко з рішення Палатної Комісії. Але конґресові обсерватори вірять в те, що якби навіть повна Палата Репрезентантів схвалила обмеження повновластей Президента в справі військової служби, то Конґрес не ставив би вета проти зарядженъ Президента в цій справі. Палатна Комісія Збройних Сил старається про те, щоб Президент не обмежував відкладення військової служби студентам, як це він заявив в попередній заяві. Та чотири конґресмени демократи склали заяву меншости, в якій повідомляють, що вони є за те, щоб обмежити відкладення військової служби студентам академічних шкіл, бо це несправедливість у відношенні до тих бідніших, які не можуть студіювати в академічних школах. В рішенні Комісії є ліберальніше ставлення до тих юнаків, які з релігійних причин відмовляються від військової служби.

Похорон Марії Процак відбувся при великому здвизі народу

Елизабет, Н. Дж. — Похорон видатної американсько-української діячки, зокрема відданої активної діячки УНС Марії Процак, яка 14 травня ц. р. померла у рідному Єлизабеті, Н. Дж., на 53 році життя на недугу серця, відбувся в четвер 18 травня при великому здвизі народу. У вщерть виповненій церкві св. Володимира похоронну Богослужбу відправили парох о. Йосиф Федорик і о. Мудрий, при чому о. Федорик виголосив промову англійською мовою, а о. Л. Мудрий українською. О. Федорик прославляв Покійну, яка все своє життя працювала для Церкви і народу та підкреслив, що хоч вона була тут народжена проте вміла поєднювати любов до Америки й України. О. Мудрий дякував в імені родини всім тим, які так масово й негайно проявили свій жаль з приводу смерти Марії Процак. Над свіжою могилою промовляли Ірина Левицька від Союзу Українок, Анна Погранична від 37-го Відділу УНСоюзу, в якому Покійна була довголітньою секретаркою, і колишній довголітній головний касир УНСоюзу Роман Слободян. Цей останній звернув увагу, що Покійна спочиватиме на тому „вічно-зеленому" цвинтарі не тільки поруч своїх батьків, але й інших видатних українських діячів і патріотів, як ось о. Нестор Дмитрів і д-р Лука Мишуга. Р. Слободян пригадав, що саме 30 років тому, у 1937 році, Покійна була секретаркою конвенції УНСоюзу у Вашингтоні і від того часу безперервно працювала для української ідеї, для Америки й України. — Участь у похороні взяли головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір та друга заступниця головного предсідника Марія Душник. На тризні, що її влаштувала донька Покійної, було приявних к. 300 осіб. Переведена там збірка добровільних датків дала поважну суму на американські й українські харитативні цілі. Українська громада в Єлизабеті гідно відвела на останній спочинок свою видатну й популярну громадянку.

Президент спокійно оцінює ситуацію у В'єтнамі і в світі

Вашингтон. — Президент Джансон спокійно і обережно відповідав на запити журналістів на його пресовій конференції, яка відбулася в четвер 18 травня ц. р., які стосувалися В'єтнамської війни та загрозливої ситуації у світі. Президент відмовився ввійти у ближчий розгляд погрози комунокитайського прем'єра Чу Ен-лая щодо можливої збройної інтервенції Комуністичного Китаю у В'єтнамській війні, як теж відмовився зайняти виразне становище до звернення 16-ох сенаторів до північно-в'єтнамського президента Го Чі Мінга, щоб той фальшиво не розумів критиків політики Президента супроти В'єтнаму. Зате през. Джансон потвердив, що Америка воює у В'єтнамі завжди за „обмежені цілі" та висловив признання для всіх, що стараються приспішити мирне закінчення В'єтнамського конфлікту, отож в тому числі й Об'єднаних Націй. Зате Президент не потвердив поголоски, що ЗДА звернуться знову до Об'єднаних Аацій, щоб вони взяли ініціятиву задля мирного поладнання В'єтнамського спору. Прихильником якнайбільшого використання Об'єднаних Націй для цієї цілі є лідер демократичної більшости в Сенаті Майк Менсфілд. Державний секретар Дін Раск, зізнаючи на закритому засіданні Комісії для закордонних справ у Палаті репрезентантів не виключив, що ЗДА знову звернуться до ОН в справі В'єтнаму, дармащо Північний В'єтнам, який не є членом ОН, заперечує право ОН втручатися до цієї справи, а Совєти підтримують те становище Північного В'єтнаму. Президент заявив, що розмовляв з амбасадором Грануским, який у Варшаві має безпосередній контакт з тамошнім комунокитайським амбасадором, але — за словами Президента — у відносинах з Пейпінгом „нема ніякої зміни".

ЗДА й СССР не виключають атомової атаки збоку Комуністичного Китаю

Вашингтон. — В американсько-совєтських розмовах про доцільність чи зайвість встановлювання дуже дорогої і внаслідках сумнівної протиракетної оборони, береться на увагу також можливість, що Комуністичний Китай заатакує своїми далекосяжними ракетами Америку або Совєтський Союз — виявив секретар оборони Роберт МекНамара на своїй пресовій конференції, яку перевів у Пентаґоні в четвер 18 травня ц. р. Правда, він признав, що дотепер не вдалося переконати большевиків, щоб вони припинили будувати становища протиракетних ракет довкола своїх міст, бо цим силують Америку робити те саме, а це потягає для обох сторін величезні кошти із сумнівними наслідками. Роберт МекНамара твердить, що встановлення протиракетної оборони в Америці коштувало б округло 10 більйонів дол., при чому не можна б все одно запевнити охорону проти всіх далекосяжних атомових ракет. Зате — твердив МекНамара, не є виключене, що ЗДА й СССР погодяться встановити „обмежену" протиракетну оборонну систему, яка мала б на увазі можливість ракетної атаки збоку Комуністичного Китаю.

Єгипет зажадав відкликання міжнародного війська ОН з Синаю

Об'єднані Нації. — Об'єднан Арабська Республіка (Єгипет) зажадала офіційно відкликання з півострова Синаю міжнародного війська Об'єднаних Націй, яке прибуло туди в листопаді 1956 року, зайнявши позиції на пустині Газа поміж ізраїльськими та єгипетськими збройними силами. Тому, що генеральний секретар ОН У Тант пригадав був попереднього дня, що те військо вислано було за згодою Ізраїлю і Єгипту і коли б одна сторона зажадала відкликання війська, то треба було б прихилитись до того бажання, У Тант дав негайно розпорядження перевести евакуацію 2 400 вояків, що їх дали були до того мирного експедиційного корпусу Індія, Канада, Югославія, Швеція, Бразилія, Норвеґія і Данія. Ізраїльський міністер закордонних справ Абба Ебан запротестував проти одностороннього становища Єгипту в справі того міжнародного війська на півострові Синаю та звернув увагу, що внаслідку відкликання того війська ситуація буде ще більш загрозлива, бо Ізраїль опинився під загрозою атаки збоку сконцентрованих на Синайському півострові єгипетських військ. Вправді з сторони Єгипту заявлено, що він заатакує Ізраїль тільки у випадку, коли б Ізраїль заатакував Сирію, проте войовниче становище Сирії, що його знову висловив генерал Мохаммед Рабах Тавіл, член сирійської військової хунти, створює ситуацію дуже грізною.

Юрій Андропов — новий голова совєтського КҐБ

Як повідомлено з Москви, одного з секретарів КПСС, Юрія Андропова, дотеперішнього керівника зв'язків між Совєтським Союзом і компартіями сателітних европейських країн, призначено головою Комітету Державної Безпеки, чи КҐБ — „Комітет Ґосударствєнной Безопасності", на місце В. Семичастого, який одержав нове, невідоме призначення. Новий голова КҐБ народився в Ставропольському краї 52 р. тому, служив кіномехаником і матросом на Волзі, потім через комсомол вибився в 1930-их роках на партійного діяча, був організатором комсомолу в совєтській Карелії, з 1953 р. був на совєтській дипломатичній службі. Новий шеф КҐБ доклав рук до придушення повстання в Угорщині в 1956 р., де він був тоді совєтським амбасадором. Останнім часом Ю. Андропов часто стинався з комуністичними керівниками Румунії, які виявляють певні тенденції до незалежних дій.

ВИБРАВ СВОБОДУ

Шарже д'афер угорської комуністичної амбасади у Вашингтоні Янош Радвані, який, після „вибрання свободи", одержав азиль у ЗДА.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ РАДИТИМЕ ВПРОДОВЖ НАСТУПНОГО ТИЖНЯ

Джерзі Сіті. — Перші поконвенційні річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу відбудуться на Союзівці біля Кергонксону в тижні, що починається в понеділок, 22-го травня. Пленарні сесії Головного Уряду попередять наради вперше після минулої конвенції створених комісій організаційної, фінансової, пресової, жіночої, спортової та інших, які відбудуться вже в неділю, 21-го травня ввечорі, а Стипендійна Комісія УНС радитиме над цьогорічним приділом трьох стипендій УНС уже в суботу, 20-го травня. Головний Уряд УНСоюзу є головним керівним органом цієї найбільшої української установи у вільному світі і складається з Головного Екзекутивного Комітету, Головної Контрольної Комісії та Головної Ради. У цілотижневих нарадах цього керівного органу візьмуть участь: головний предсідник Йосип Лисогір, заступники головного предсідника інж. Степан Куропась, Марія Душник, Богдан Зорич, що є рівночасно директором Канадійської Канцелярії УНС, та Володимир Сохан, що є рівночасно керівником рекордового департаменту УНС, головний секретар д-р Ярослав Падох та головний касир Іван Кокольський, головні контролери д-р Володимир Ґалан, Петро Пуцило, мґр Іван Геврик, інж. Іван Ващук та Іван Іванчук і головні радні Тарас Шмаґала, Тарас Шпікула, Степан Гавриш, проф. Мирон Куропась, Василь Дідюк, Анна Дубас, Володимир Запаранюк, Дмитро Попадинець, адв. Анна Чопик, Марія Демидчук, -Галина Олек, Іван Одежинський, д-р Михайло Данилюк та Андрій Джула і ред. Антін Драган. На порядку нарад, крім відкриття та формальностей, є звіти головних урядовців, дебати над звітами та опісля наради і рішення для добра організації. Можна передбачати, що Головний Уряд УНС на цих своїх нарадах віддасть найбільше уваги справі „організаційного походу" збільшення кількости свого членства до 100,000 з нагоди свого 75-літнього ювілею, що припадає в 1969-му році, як і самому ювілеєві та 75-річчю його офіціяльного органу „Свобода", що припадає вже в наступному році. Головний Уряд УНС на всіх своїх річних нарадах віддає відповідну увагу та займає своє становище і до важливіших загально - громадських справ і проблем. Очевидно, що про перебіг цих важливих нарад та про їх кінцеві рішення „Свобода" основно інформуватиме кожного дня.

Офіційно повідомили, що вже зрусифіковано понад 2 мільйони українців

Київська преса принесла вістку, що видавництво „Наукова Думка" вже випустило давно очікувану „Карту етнічного складу населення Української РСР", з додатковим пояснювальним текстом. Карта багатокольорова — різними кольорами показано розміщення серед українського моря центрів русифікації та вже зрусифікованих місцевостей, переважно більших міст. У виданні зазначається, що всі відомості зладив кандидат історичних наук В. Наулко, на підставі даних всесоюзного перепису в СССР з 1959 року. Зазначивши, що тепер до міст України напливає чимало сільського населення, автор повідомляє, що нині майже половина людности УССР живе в містах. Як щось позитивне, „Наукова Думка" стверджує послідовну русифікаційну політику Москви в Україні: „Розквіт народів при соціялізмі веде до їхнього зближення", — сказно у тому виданні: „Більш ніж два мільйони українців своєю рідною мовою вважають мову російську, понад 30.000 росіян записали, що їхня рідна мова — українська". Ми ще повернемось до цієї „Карти" і теми.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

М. ПЛАВЮК ДОПОВІДАТИМЕ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ПРО СКВУ

Філядельфія. — З Управи місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету інформують, що в найближчу суботу, 27-го травня, тут у приміщенні „Тризуба" відбудеться громадське віче в справі Світового Конґресу Вільних Українців, на якому з доповіддю на цю тему виступить член Підготовного Комітету Пан-Американської Української Конференції для СКВУ п. Микола Плавюк з Торонта. Віче почнеться о год. 7.30 ввечорі.

16 УКРАЇНЦІВ КАНДИДАТУЮТЬ У ВИБОРАХ В АЛБЕРТІ

Вінніпеґ, Канада. — Як повідомив тижневик „Українські Вісті" з 19 травня, „політичні партії в Алберті номінували по день 9 травня від партії соціяльних кредитів — 65 кандидатів, нові демократи — 65, ліберали — 44, консерватисти — 43, незалежні — 5, коаліція — 2. Леґіслятура має 65 членів Українці кандидують у таких виборчих округах: Едмонтон Норвуд — Василь Томин (соцкр.), Едмонтон Сентер — Амвросій Головач (соцкр.); Генрі Томащук (НДП). Північно - східний Едмонтон — Петро Ахтем (ліберал)), Атабаска — Георгій Опришко (НДП), Калґарі Сентер — Іван Старчук (ліберал), Калґарі Іст — Алберт Людвіґ (соцрк), Гренд Прері — Георгій Ріпка (ліберал), Лак ла Біш — Гр. Лобай (соцкр.), Ледук — М. Пирч (конс.), Редвотер — Михайло Сенич (соцкр.), Василь Заіло (конс.), Веґревил — Брус Олекса Гордій (соцрк.), Верміллion — Гр. Яремчук (НДП), Вилинґдон — Ту Гилс Н. Мельник (соцрк.).

СУМІВЦІ НА ТЕЛЕВІЗІЇ

Міннеаполіс, Мін. — До вістки про виступ сумівської танцювальної групи на телевізії надійшли ще відомості, що танцювальним гуртком „Черемош" керує М. Дудинський, оркестрою диригував Е. Карпяк, а І. Вакіряк поклав найбільше старань, щоб той вдалий показ відбувся. Гуртківці готуються до нових виступів.

У САСКАТУНІ ВІДБУДЕТЬСЯ ДИТЯЧИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Саскатун. — Відділ КУК у Саскатуні підготовляє Дитячий Фестиваль, що відбудеться 11-го червня ц. р. на площі „Гордон Гов Парк". До участи включено дітей всіх українських парафій, Рідних Шкіл та організацій. Підготовка до цього поважного виступу, як одної частини програми українців Саскатуну, проводиться вже кілька місяців.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid ot the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50: three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Голос опозиції

Звернення 16-ох американських сенаторів, приналежних до табору т. зв. голубів, себто критиків політики президента Джансона у В'єтнамі, в суперечності до „яструбів", яку ту політику не лише підтримують, а й вимагають її загострення, — те звернення з 17 травня ц. р. приносить честь його авторам. Бо до цього часу вони звертали свої заклики в справі замирення лише на адресу американського Уряду і за ціль своїх критичних завваг мали тільки особу Президента та його Уряд. Тепер вони ділом визнали, що для переговорів про мирне розв'язання в'єтнамської проблеми треба двох сторін, американської і комуністичної, і що нічого не вдіє навіть найкраща воля Америки, коли друга сторона за єдину можливість замирення вбачає капітуляцію Америки.

Відомо, що одним із головних джерел віри в'єтнамських комуністів у свою перемогу було переконання, що під натиском американської і міжнародної опінії політика Джансона супроти В'єтнаму заломиться, себто повториться історія французько - в'єтнамської війни, коли комуністи здобули перемогу не на бойовищах В'єтнаму, а в Парижі, в небажанні французів воювати. Добре сталося, що 16 американських сенаторів з такими двома найбільш у світі відомими критиками Джансона, як голова Комісії для закордонних справ Дж. В. Фулбрайт і Роберт Ф. Кеннеді, перестерегли в'єтнамських комуністів проти фальшивого оцінювання американської громадської думки. Ці критики політики Джансона мали відвагу признати, що вони знаходяться в меншості, — що значно більша частина американського народу підтримує Джансона у В'єтнамській війні та що й вони, противники збройної інтервенції Америки у В'єтнамі, солідаризуються з президентом Джансоном і всіма тими, що його підтримують, вважаючи, що не можна відкликати американських збройних сил з В'єтнаму без попереднього замирення.

Підписані на тому зверненні сенатори цілком слушно звертають увагу Го Чі Мінгові на те, що існує тільки два шляхи: обопільне мирне полагодження конфлікту або поширення і посилення війни. Ця заява американських сенаторів прислужиться і самим її авторам в очах американських земляків: вічні докори, що їх вони робили Президентові з промовчуванням ворога — обнижували їх популярність. Вони виявили тепер не тільки вірність своїм переконанням, але й державницьку мудрість, яка вимагає солідарности в обличчі ворога.

Втікачі

Маємо на увазі політичних утікачів, яких ніколи не бракувало в світі, але в наші часи їх найбільше. Немов барометр погоду, вони показують зміни політичного режиму в тій чи іншій країні. Після закінчення другої світової війни, коли багато з нас були „переміщеними особами", минуло понад двадцять років, але „переміщених осіб" тисячі й тисячі нині в Кореї, у В'єтнамі, в Німеччині, не бракує втікачів з Куби... Світовий комісаріят у Женеві в справах утікачів має багато праці, потребує великих сум, щоб хоч якось допомогти бездомним, але вже вільним людям.

Інша річ — політичний утікач високої ранги. Часом перехід у вільний світ полковника важливіший, ніж перехід цілого полку. Втеча голови угорської амбасади в ЗДА Яноша Радвані — це втеча такого полковника, який при сприятливій політичній погоді зможе зробити багато для допомоги батьківщині, яку він покинув, щоб їй служити. Член комуністичної партії ще перед здобуттям комуністами влади, Янош Радвані був одним із високих угорських комуністичних дипломатів, працював у Туреччині, в комуністичному Китаї, у Франції, на Далекому Сході... Мав у руках владу, міг учити своїх дітей за кордоном, був усім забезпечений — і таки втік. Напевно й Світлана Сталіна була всім забезпечена, але також втекла, як і той актор, що виконував у совєтському театрі і кіно ролю Леніна. Такі й подібного типу люди не втікають тому, що їм уже докраю набридло поневірятися в злиднях. Вони мають інші причини і, можливо, ставлять собі інші завдання, аніж просто жити на свободі, почувати себе вільним.

Американський уряд, вірний одній із найкращих традицій землі Вашингтона, надав право політичного притулку угорському видатному втікачеві, як надав його й багатьом із нас. Іноді ми забуваємо про цю найбільшу послугу Америки для нас особисто і для нашої поневоленої України, голосом і совістю якої ми повинні бути. Політичний утікач — це не лише права, а й обов'язки супроти нової країни і супроти тієї, яку він залишив.

Леонід Полтава

ПРО МІЦКЕВИЧА, ШАШКЕВИЧА І БАНДУРИСТІВ

Автор статті ніколи не мав приємности бути в Дрогобичі. Але „від інших" знає, що там виходить газета „Радянське Село", що її редаґує Р. Шац, який захоплюється всім новим, в ім'я української, та ще й радянської, культури. Його найновіший захід — перейменування вулиць. Віками були у Дрогобичі вулиці Тиха, Далека, Шевська, Ставище, навіть Жупна — дрогобицькі солеварні по-місцевому називають „жупнами". Скільки в таких і подібних назвах краси, скільки історії! Але ні, активний будівник комунізму домагається, щоб їх перейменували. Вже ж, мовляв, є вул. ім. Гагаріна, ім. Леніна і т. д., то пощо ж терпіти старі назви?

Але до чого тут Адам Міцкевіч? Теплі згадки про Україну цього видатного польського поета - засланця, його безсмертні сонети про акерманські степи на Чорноморщині, врешті — його шляхетні виступи в обороні національних прав України, під час читання лекцій у Парижі — все це викликає в українському серці пошану до Адама Міцкевіча. Шанують його й дрогобівчани. Щоправда, ще більше шанують вони свого „галицького соловія", пробудника Галичини, священика і поета Маркіяна Шашкевича.

Інша річ — керівні органи Дрогобича. Виявляється, що вони не шанують ні одного, ані другого. Київська „Літературна Україна" з 12 травня розповіла, що на цегляній будівлі колишнього польського костелу і досі є меморіяльна табличка польською мовою від земляків поета: „Пам'яті Адама Міцкевіча — вдячні земляки". Але совєтська влада виявилась дуже невдячною до тієї пам'яті, хоча про „спілкування" та „взаємообмін культур" безугаву кричить патефонна платівка її пропаґанди.

„Літературна Україна" стверджує:

„Приміщення костьолу Львівська обласна друкарня обрала собі під склад. Часто двері залишаються відчиненими, й діти для розваги виймають із вікон кольорові шибки, руйнують фрески й скульптури. І не беруть під захист цієї історичної пам'ятки ні міськвиконком, ні краєзнавчий музей".

Можна припустити, що все таки Адам Міцкевіч не нашого дерева гілка. Відвідаймо в уяві Борислав, оспіваний великим Іваном Франком. Поблизу нього, у селищі Тустановичі, українські селяни і робітники збудували колись церкву і встановили на ній меморіяльну таблицю; і святиня, і напис були присвячені славному будителеві Галичини Маркіянові Шашкевичеві. „Та ось комусь із місцевих адміністраторів, — свідчить цитована газета, — видалась непотрібною та дошка, і вона зникла"...

І в самому Бориславі не все гаразд. Минулого року в УССР офіційно вшановувано перелицьованого Івана Франка, а цього року?.. І донині на школі, в якій часто бував Каменяр, відвідуючи свого приятеля, письменника і педагога Ковалева — немає меморіяльної таблиці-згадки про того діяча, а в самій школі розмістили, як вияв найбільшої наруги над пам'яттю і творчістю Івана Франка — російськомовну школу для малих дрогобичан. „Шкільне приміщення вціліло. Його нині зайняла третя російська школа", — свідчить цитована київська газета.

По сусідству з „Літературною Україною" виходить у Києві газета „Культура і Життя". В числі з 11-го травня вона, ствердивши, що вже понад 10 років український хор Г. Верьовки „співає історичну думу про Леніна „Хто ж той сокіл, товариші?", заявляє таке: „Нова ґенерація кобзарів, за окремими винятками, як В. Перепелюк, І. Ільченко, традиційних народних дум, на превеликий жаль, не виконує". Знає їх старий, як світ, кобзар Єгор Мовчан, із с. Велика Писарівка на Сумщині. Він виступав з козацькими думами на Міжнародному Конґресі славістів у Москві 1958 р.

Тепер — слово за газетою „Культура і Життя":

„Після конґресу до Інституту мистецтвознавства, фолкльору та етнографії АН УРСР надходило чимало листів з багатьох країн, в яких учені - славісти, що брали участь у конґресі і слухали спів Мовчана та його гру на кобзі, просили надіслати їм магнетофонні записи або грам - платівки кобзарських дум. Але такі прохання задовольнялись тільки частково".

Максим Рильський, стоячи вже ногою на краю іншого світу, домагався, щоб студії і заводи звукозапису УССР і СССР присвятили трохи більше уваги (власне, жадної не присвячували!) українській пісні, зокрема кобзарському мистецтву, з його історичними народними думами.

Київська газета стверджує: „Міністерство дало таку вказівку, але вона й досі не виконується". Варто пам'ятати про це тим нашим заокеанським землякам, які приїдуть до Монтреалю на ЕКСПО-67 захоплюватись прегарними, хоч і важкими, бандурами з УССР.

І ще одно варто б не забувати: не лише до унікальних, можна сказати — контрреволюційних бандур — не можна дістати в Україні струн, а навіть вже й до балалайки важкувато. Не знаємо, на яких інструментах любить чи мусить грати вчитель музики з м. Вознесенського на Миколаївщині, але він у газеті „Культура і Життя" з того ж 11 травня стверджує давно відомі і маловідомі два факти:

„Для нормальної роботи учнів і музикантів оркестр необхідні струни як для смичкових, так і для струнних інструментів, а їх ні в нашому місті, ні в Миколаєві немає. Неможливо їх дістати і в Києві. Невже струни — це така складна проблема?"...

Виходить, що проблема таки складна (із „спутніками" простіша й легша). Ще легше — змінювати історичні назви вулиць. І вже найлегше — не шанувати тих, кого навіть святкують „про око людське".

А українська книжка? Мовознавчі праці, що виходять накладом у 1.500 примірників? Відсутність кількох підручників, з яких діти мають вчитись? А вимоги дотримуватись закостенілої „соцреалістичної лінії"? Ще багато інших питань і пекучих справ української культури в УССР тут не порушені, бо — „замала торба на наше горе".

Богдан Галайчук

ПРОТИПАРТИЗАНСЬКИЙ АЛЬЯНС

(2)

Та це, кінець - кінцем, другорядні подробиці, бо болівійський генерал признав те, що є суттєве: арґентинські летуни не обмежуються вишколом болівійських товаришів, а допомагають їм у боротьбі проти партизанки. Характерне географічне положення їхнього оперативного терену: Санта Круз, місце дії американських інструкторів, віддалене від арґентинського кордону приблизно на 450 кілометрів, а Камірі, арґентинська оперативна база, всього на 170. І те саме від околиці, де у 1964 р. оперували комуністичні партизани, що їх зліквідувала арґентинська жандармерія.

Але в той час висловлювано побоювання, що жандарми не викрили більшої частини складів зброї та амуніції „вичікуючи кращого завтра". Не диво, що арґентинська жандармерія стоїть у гострому поготівлі і готова переловити партизанів, які, притиснені болівійським військом, пробували б схоронитися на арґентинській території.

Але таких виключно пасивних засобів безпеки не вистачає. Генерал Бельмонте у згаданій заяві признав, що „на партизанському оперативному театрі помітна довга і дивна пасивність". Щойно 9 травня появилась вістка про дрібну сутичку, в якій згинуло 3 болівійських вояки. Це, на жаль, не значить, щоб партизанка була зліквідована, бож поважніших боїв не було, не зловлено значнішої кількости партизанів, так, як бувало свого часу в Арґентині, а опісля в Перу. Мабуть, ідеться лише про тактичну передишку, яка відповідає у нормальній війні „відступові на заздалегідь передбачені позиції".

Правдоподібно, партизани вичікують догіднішого моменту, коли уряд, зв'язаний іншими труднощами, не могтиме зосередити на них всієї уваги. З цього погляду знаменні поголоски про напруження внутрі уряду і ще більш знаменна спроба Хуана Лечіна перейти потайки чілійсько - болівійський кордон.

Ця постать відома читачам „Свободи": колишній віцепрезидент, лідер могутньої троцькістської, врешті решт, марксистсько - ленінської партії та гірничих юній, цілком підпорядкованих партії і за давніх „добрих" часів озброєних по зуби. Він порвав своїх вірних гірників до збройного спротиву ще проти попереднього, ліво - націоналістичного уряду, коли той відхилявся від традиційної криптомарксистської лінії. Якби цей надзвичайно впливовий і талановитий, ватажок проникнув до своєї батьківщини, можливо, уряд Баррієнтоса опинився б між молотом і ковадлом: між кастрівською партизанкою у східніх тропічних пралісах і повстанням гірників на західній високорівні.

Хоч селяни, як виглядало б, не солідаризуються з партизанами політично, вони проявляють уже схильність до своєрідного „невтралітету". Наприклад, одно село пішло було на своєрідний „пакт неаґресії", зобов'язуючися постачати харчі партизанам, які запевнили, що лишать селян у спокою. Болівійська партизанка триває занадто довго і може перейти у — дуже небезпечний — хронічний стан. Не диво, що арґентинський уряд поважно затурбований ситуацією в сусідній країні. Досить часто президент скликає на спільні наради міністра оборони, командувачів 3-ох збройних сил і... міністра закордонних справ. Яка тема тих нарад? Журналісти діставали на це питання вимінливі відповіді. І щойно 11-го травня міністер оборони заявив: „Збираємося час від часу, щоб оцінювати партизанське питання, його ступневий розвиток..."

Як ми уже згадували, представник Венесуелі на 3-ій Надзвичайній Міжамериканській Конференції висловився проти всякої антикомуністичної співпраці в рамах ОАС, бо, мовляв, навіть Венесуеля не потребує зовнішньої допомоги, щоб утримати свій демократичний лад. Коментуючи його слова, писали ми у „Свободі" з 23 березня: „Було це вдирання у відкриті двері, бож загальновідомо, що міжамериканська збройна інтервенція могла б бути застосована лише в такій ситуації, в якій падає місцевий уряд, і вже немає кому противитися субверсії" — так, як воно трапилося на Кубі, а опісля в Домініканській Республіці.

У світлі болівійського досвіду виринає друга альтернатива: йдеться вже не про інтервенцію континентальної організації для виповнення небезпечної порожнечі, а про звичайну допомогу урядові, який існує, але якого власних засобів не вистачає для перемоги над субверсією. Альтернатива куди простіша, яка відкриває менші можливості перед „протиімперіялістами", „протиінтервенціоністами" та іншими спецами від дмухання на холодне. Але раз Міжамериканська Конференція відкинула можливість у многобічній площині, залишається хіба площина двобічна.

До такого висновку дійшов арґентинський політик з Партії Народних Радикалів, д-р Рамон Васкес, який був віце - міністром закордонних справ, але уступив з того посту, протестуючи проти хиткої політики президента Іліі у домініканській кризі. Свою статтю, вміщену в націоналістичному тижневику „Ацуль і Блянко" („Синьо - Біле") з 10 квітня закінчує він такими словами: „Супроти неможливости створення Міжамериканської Збройної Сили, під претекстом пацифістичного характеру ОАС, виринає питання, чи не прийшла пора на двобічні пакти, які дали б сиґнатарям засоби для леґітимної оборони проти нової, субверсивної форми міжнародної аґресії... Коли інші не відчувають потреби нашої доби і йдуть до самогубства, обмежуючись пустими фразами, тоді слід рятувати нашу безпеку, солідаризуючись з тими, які оцінюють загрозу так само, як ми".

Позиція Васкеса не має нічого спільного із своєрідним „принциповим білятералізмом", що його ми піддали критиці у „Свободі" з 23 березня. Це, сказати б, „білятералізм поневолі", концепція співпраці між сьогоднішньою і завтрішньою жертвою кастрівської партизанки, тобто між Болівією та Арґентиною.

Розв'язка під цю пору єдиноможлива, але не дуже догідна; небезпека чілійської реакції, про яку згадував арґентинський міністер закордонних справ, не є лише уявною. Як інформує аґенція Ройтера 11 травня, один чілійський сенатор зчинив алярм у сенатській комісії закордонних справ, добачаючи у болівійсько - арґентинській співпраці проти партизанки... початок континентальної кампанії проти Чіле, що її, мовляв, організує Болівія.

Чілійський міністер закордонних справ, Ґабріель Вальдес, спромігся на зрілу реакцію проти цього провокативного виcновку, заявивши, що алярм фальшивий і що арґентинська співпраця з Болівією відбувається в рамах договору, підписаного ще далеко до приходу до влади Онґанії. Не зважаючи на це, демагогічна інтерпеляція появилася на сторінках правого щоденника „Діаріо Ілюстрадо" під промовистим заголовком „Протичілійська змова".

Біда в тому, що чілійська „жовта преса", завжди готова до аґресивних протиарґентинських кампаній, без труду мобілізує вулицю для маніфестацій проти східнього сусіда — і проти уряду, який, мовляв, надто м'який і не боронить з належною енергією національні інтереси. Чілійські комуністи, разом з їхніми соціялістичними союзниками, можуть змобілізувати чілійську — а може й не лише чілійську — опінію проти болівійсько-арґентинської співпраці для оборони проти спільного ворога.

(Кінець.)

З НАШИХ БУДНІВ

ВІТАЙ, КАССАНДРО!

Золоті слова сказав одного разу голова нашого Літературно-Мистецького Клюбу, Достойний Борис Павлович Ржепецький, що нам, мовляв, нюйоркчанам, не треба шукати контактів з різними „бриґадами", — краще затіснити культурний обмін з рідною й дорогою нашому серцю Канадою!..

Говорячи про Канаду, шановний Борис Павлович мав, звичайно, на думці культурно-духову й столицю — Торонто, якому особливу честь і славу приносять, між іншими, два мистецькі ансамблі: жіночий квартет „Верховина", під керівництвом Оленки Глібович, той самий, що на св. Юрія так гідно звеличав Гуцульський Празник на Союзівці, та Український театральний ансамбль „Заграва", що завітає до нас у цю суботу, 20-го травня, з „Кассандрою" Лесі Українки.

Ви пригадуєте, які похвали збирала „Заграва" в Ню Йорку два роки тому, коли наш ЛМКлюб на спілку з Філядельфією запросив її у наші сторони з „Жанною д'Арк" Жана Ануї? .. Тоді заблисла небуденним талантом, тримаючи в захваті й напрузі химерну нюйоркську публіку, Валя Орловська в ролі Орлеанської Діви. Тепер, кажуть, „Заграва" привезе нам іншу торонтську зірку, Ніну Тарнавецьку, що виконує ролю героїні драми, жрекині-пророчиці Кассандри, яка, свого часу, накрякала таку страшну біду на нещасну Трою...

Як бачите, наші молоді режисери просто закохані в Лесю Українку! Адже Володимир Лисняк започаткував діяльність свого „Нового Театру" її „Камінним Господарем", а тепер ось колеги Теліжин і Бельський теж повернулись фронтом до залізного Лесиного репертуару. Що й казати, хлопці проявили добрий смак, шукаючи порятунку і джерела надхнення у клясиці, — та й ще такої високої кляси. На жаль, сучасні еміґраційні драматурги ще далеко не підтягаються своєю продукцією до Лесі чи Миколи Куліша, дармащо декому з нас може здаватись, після такої чи іншої прем'єри, що ми вже вхопили за ноги самого Шекспіра!

В цьому місці прийшла мені до голови одна ідея, що нею хочу поділитись з ширшою культурною громадою. Як знаєте, після вистави „Камінного Господаря" в Торонті, тамошня театральна публіка, кажуть, так була потрясена контроверсійною інтерпретацією твору, що влаштувала суд над Володимиром Лисняком, — слава Богу тільки літературний! А що, якби ми тепер віддячились тим самим добром торонтцям? .. Зуб за зуб, хліб — за паляницю! Вони судили нашого Лисняка за те, мовляв, що з нього був замало бойовий Дон Жуан, а ми посадимо на лаву оскаржених їхнього Бельського за те, що... от, в тому саме й сук, що не знати ще, за що його судити, поки ми не бачили „Кассандри" на нашій сцені...

Тому, хоч би тільки з цього приводу, треба нам, нюйоркчанам, піти масовим культпоходом на завтрішню виставу, виповнити по береги залю Вашінґтон Ірвінґ Гайскулу, ну, просто розгромити театральну касу, щоб ні одного квиточка в ній не залишилось!

Ікер

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ: Оригінальний заголовок попереднього фейлетону Ікера в числі з 13-го травня ма бути: „КВІТЧАСТІ ХУСТИНКИ".

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

РОДИННА ХРОНІКА З ЖИТТЯ ПОДІЛЬСЬКОГО ДУХІВНИЦТВА МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

Частина друга.

ПРІСЯ

14

Мені боляче про це все згадувати. Я з малих літ старався заробити бодай щось, щоб мамі було легше.

Правда, що моя мама була не дуже господарна. Любила спів та музику, а господарство її нищило, тому вона й пішла передчасно з цього світу. Якби ти, Прісю, була на її місці, ти би дала собі раду. О! Не бажав би я нашій Жені такої тяжкої долі.

А Женя якраз по своїй вдачі була подібна до моєї мами.

Пан Бог знає, кому яку долю послати. Наша Женя дістала долю янголятка, що злетіло з неба і тішило нас і само тішилося до часу. І ми маємо дякувати Богові за ту радість, що зазнали від неї. А тепер вона пішла в той вищий райський світ і напевно тішиться там, а ми мусимо почекати, аж прийде й наша година.

Отже, Прісю, не треба плакати, треба вірити в премудрість Всевишнього, котрий дає і бере, посилає на землю і кличе до неба. Головно, аби людина була доброю та конала чесно свою повинність перед Богом та перед людьми.

Як о. Василь те все говорив, Пріся все більше заспокоювалась, бо мусіла признати, що дійсно для Жені тяжко було знайти щасливу долю на цьому світі.

Але якось треба жити далі... І вони жили...

Сумно, сумно стало в домі без Жені. Пустка. Так, ніби вона одна сповнювала змістом життя цілої родини. Тихенька Наталя стала ще тихішою, а збитошник Петруша змарнів і не знаходив собі місця.

Тим часом почалася тяжка доба не тільки для родини о. Василя, але й для цілого краю.

Після дощів та повені з'явилося довгождане сонце. Та не довго люди ним втішалися. Того року і воно не хотіло бути добрим та милосердним до бідних людей. Замість теплої весняної погоди почалася спека, повіяли суховії. Не встигли люди переорати знищену повінню озимину та засіяти ярину, як земля висохла, аж потріскалась.

Звичайно розкішні луги та пасовиська, де випасали так багато худоби, не встигли зазеленіти, пожовкли та зчорніли. Потоки і криниці попересихали. Жалібно ревіла голодна худоба, яку не було чим напоїти.

Люди мусіли худобу або забивати або продавати. Але хто б її тепер купував? Навіть різники не хотіли дивитися на ту збідовану скотину, в якої мала ціну хіба тільки шкура. Деякі гендлярі скуповували її за пів дарма і гонили кудись, де могли на тому заробити, а бідні люди верталися з ярмарку майже з порожніми руками. Ціни на хліб, зерно та пашу підскочили, але й за високу ціну ніхто не хотів всього того продавати, бо надії на новий хліб майже не було.

Пріся, що завжди мала в дома великі запаси всяких продуктів, широко допомагала людям. І дідич давав, щедро давав. Було в нього ще багато немолочених з минулого року скирт. Тепер молотили, і пан наказав економові давати збіжжя всім без грошей. Будуть мати — віддадуть, не будуть мати — відроблять, але не можна лишити своїх людей голодувати, а зерно продавати. Багато різних гендлярів крутилося, пропонуючи панові великі гроші, але він мав совість, і не хотів з чужої біди багатіти.

Одного пізнього вечора Настя, упоравшись з господарством, ішла спати. Помолилася до святих образів, глянула в вікно, та як не крикне:

— Ой лихо! Горить, панські стирти горять, аж палахкотять! Панночка Женя то виділа, усе показувала мені, що ось там горить...

Перелякана челядь скупчилася коло вікна, всіх охопило почуття страху, ніби від присутности чогось таємничого, незрозумілого, неминучого...

А Настя в страшному хвилюванні розповіла, що панночка Женя і про ті чорні поля говорила, і про ту бідну голодну худобу, що жалісно реве, і ще про весілля... Але раптом, згадавши заборону о. Василя, схаменулася і замовкла. Та вже було пізно: дівчата, почувши маґічне слово „весілля", обступили Настю тісним колом, домагаючись, щоб розказала їм про те докладніше.

У цю мить двері з розмахом відчинились і о. Василь крикнув челяді, щоб усі швидше бігли за ним рятувати, що дасться.

Але не далося багато врятувати, хоч збіглося ціле село. Гасили землею, бо не було води. Сухі стирти горіли, як порох, і ніхто не міг довідатися, звідки і як почався вогонь. Казали, що молотники, коли варили собі край поля кулешу на вечерю, не загасили добре багаття, і вітер заніс якусь іскру аж до стирт.

Після тієї пожежі і дідич не міг багато помагати.

Ширився голод, а одночасно ширилися й різні чутки, особливо про пророцтва панночки Жені. Люди з усіх боків розпитували Настю про те пророцтво, а особливо докучали їй дівчата, яких дуже кортіло довідатись про весілля. Цікавість не давала їм спокою, і то одна, то друга прибігала до Насті, ластилася до неї та все випитувала: „Тіточко, та скажіть, про чиє весілля казала панночка, я нікому про то не скажу. Біг-ме не скажу". Але Настя мовчала і жалувала, що тоді, під час пожежі, їй те слово зірвалось з уст.

А посуха тим часом держалася.

Ні ягід, ні вишень, ні черешень. Навіть листя на деревах поскручувалося і обсипалось, а гусінь пообліплювала парості. Живилися люди чим вдалося, навіть стругали кору та місили з жменею муки, то був ніби хліб. Голод стукав майже в кожні двері, а за голодом ішла смерть. Спочатку вмирали діти, потім старі, і нарешті пройшла страшна чутка: йде холера, від якої люди мруть, як мухи.

Приїхав соцький з волости, прочитав людям наказ, що як хто помре на холеру, не вільно того мерця ховати ані до нього доторкатися. Щодня буде їздити повіз, і люди в одежі, намащеній дьогтем, з довгими гаками будуть мерців збирати та ховати в спільних могилах. Постіль та одяг померлих палитимуть, а долівку в хатах зливатимуть карболем. Хто порушить той наказ, буде караний грошовою покутою або тюрмою.

Д-р Роман Осінчук

ТЕРНОПІЛЬ — МІСТО МОЇХ ДИТЯЧИХ МРІЙ

Було це в 1910 році. Скільки радости, скільки втіхи було в нас, себто в мене, 8-мирічної дитини, та на кілька років старшої сестри, коли на три дні перед виїздом, наш добрий батько зрадив нам новину, що він вибирається їхати до Тернополя, щоби бути там в часі „матури" нашого старшого брата, Михайла, та обіцяв нас обоїх забрати з собою.

Ах ті три дні! Які довгі, які безконечні! Не було в нас іншої розмови, як лише про Тернопіль та гімназію, тимбільше, що вже тоді батько, оттак мимоходом сказав, що якщо буду добре вчитись, то хто знає, чи і я до цісі гімназії не попаду.

Від тісї хвилини Тернопіль став містом моїх мрій. Який він тоді був далекий, а рівночасно який близький!

Три довгі дні серед приготувань до далекої дороги, аж 42 кілометри від нашого села. Це на ті часи далека дорога для сільських спрацьованих коней, це 7-8 годин їзди з двома невеликими відпочинками. Врешті прийшов довго очікуваний, гарний, літній день під кінець червня. Коні тюпкали т. зв. „польськими" дорогами, а за возом значила наш шлях курява подільського чорнозему, навкруги гойдалися мов хвилі та шуміли колосисті подільські лани. І ме не счулись, як виїхали на Чорний Шлях, а врешті смиковецьким шляхом в'їхали під вечір у Тернопіль, який тоді зробив на мене враження „більшого" міста як Ню Йорк сорок років пізніше.

На другий день всі ми з братом пішли „здавати матуру". До великого будинку, на якому виднів напис „Ц. К. гімназія ім. Франца Иосифа І", входили крім брата ще й інші восьмаки в мундурах із чотирома золотими пасками на ковнірі. Усі вони понад вік поважні, бо це був їх останній іспит-матура, що отвирав їм двері у світ, до університетських студій, до науки, що стелив їх шлях до здобуття професій, та до провідної ролі в громадському, національному чи державному життю.

Скільки здивування та радости було, коли десь біля полудня ми побачили свого брата не в мундурі, але в цивільному літньому вбранні, з білим капелюхом на голові та паличкою в руці. Бо це був такий стиль тоді, що восьмаки заносили заздалегідь своє цивільне убрання до шкільного сторожа та в нього зараз же по матурі переодягались і виходили в будинку гімназії не учнями, а „панами".

Два повні дні ми ходили по Тернополі, оглядаючи наші старі церкви, міщанське Братство, Руську Беесіду, Руську Бурсу ім. Качали та інші невеличкі, але рідні місця, про яких ролю в тодішньому громадському й національному життю оповідав нам наш брат. Очевидно, що найбільшою для нас атракцією був фестин у „Новому городі". Під час подорожі додому не було іншої розмови, як про українську гімназію, про вчителів, про визначних учнів, про „тайні" гімназійні гуртки та працю в школі. Повні вражінь з „великого" Тернополя ми постійно верталися думками до української гімназії, до тісї культурної кузні, в якій виховувались та перші кроки ставили довгі ряди майбутніх наших провідних діячів, яких так багато з неї вийшло, з окрема з синів подільського села.

А це лише один епізод — один спомин! Таких споминів кожний із нас, бувших учнів середніх шкіл м. Тернополя, бас багато й то з різних місць і різних часів. Тож чи не найкраща тепер нагода, по довгій і важкій дорозі життя кожного з нас, зустрінутись разом та пригадати собі один одного, відновити спомини з разом пережитих веселих чи сумних днів? Чи при такій нагоді не згадати б тих наших виховаників, що стільки труду, посвяти, знання та серця дали кожному з нас, на нашому початковому життєвому шляху? Чи не згадати та вшанувати тих, що давно чи передчасно відійшли у вічність, чи тих, що полягли на полях бою за нашу справу, чи тих, що загинули в чужинецьких тюрмах чи тайгах Сибіру лише за те, що, винісши вогонь із своєї рідної кузьні, якою були наші середні школи в Тернополі, хотіли нам просвічувати шлях до кращої майбутности свого народу? Чи не згадати б колишніх визначних директорів української гімназії, — Савицького, Цеглинського, Левицького й Губчака та професорів — Старецького, Сидоряка, Ст. Балея, Бриковича, Безкоровайного, Зарицького, Карманського, Малицького, Музичку, Мрица, Шанковського, Чайковського, Цегельського, Боднара, Цебушника, Юхновича, Галущинського, Дигдалевича, Остапюка, о. д-ра Конрада, о. Кочія, о. д-ра Застирця, о. Бородайкевича та цілий ряд інших, яких, якщо я поминув, то інші пригадають при нашій зустрічі. А на милу та повної пошани згадку всі вони собі заслужили перед нами й перед народом.

У Філядельфії відбудеться свято 50-ліття Збройних Сил України

Філядельфія. — В суботу і неділю 3 і 4 червня 1967 р. відбудеться у Філядельфії, в готелі Бенджамін Френклін при 9-ій і Честнат вулицях IX-ий З'їзд Делеґатів Об'єднання бувших Вояків Українців в Америці та З'їзд ще живучих членів Армії УНР, з 1917-21-их років, УГА та членів І-ої Дивізії УНА, членів УПА, як також українських вояків Американської Армії.

Свято поділене на дві частини: 1) Делеґатський З'їзд ОбВУА та 2) загальний З'їзд усіх українських ветеранів ЗДА і Канади. Делеґатський IX З'їзд ОбВУА почнеться в суботу 3-го червня о год. 10-ій ранку зі звичайним порядком нарад та вибором нової Управи в готелі Бенджамін Френклін при 9-ій і Честнат вул. у Філядельфії. О год. 4-ій по пол. делеґація ветеранів та молоді складе вінок передДомом Незалежности. О год. 6-ій веч. — загальний бенкет, з участю українського та американського громадянства. Головною точкою бенкету буде вояцький апель під проводом ген. П. Самутина і вручення Пропам'ятних відзнак 50-річчя учасникам Української Армії з 1917-21 рр. Головну промову виголосить ген.-майор Американської Армії Томас Р. Вайт мол., від українців промовлятиме д-р Володимир Ґалан, голова ОбВУА. Управа ОбВУА просить все українське громадянство взяти масову участь в бенкеті та завчасу зголосити свою участь на адресу: Ukrainian War Veterans of America, 1321 W. Lindley Ave., Philadelphia, Pa. 19141.

Зокрема просить всіх ветеранів, які мають бути відзначені Пропам'ятною відзнакою, прибути особисто.

Для позамісцевих ветеранів Української Армії Філядельфійський Відділ ОбВУА подбає про мешкання за попереднім зголошенням на вгорі подану адресу.

О год. 9:30 вечора відбудеться забава з танцями для молоді і старших. В неділю від год. 8:00 до 10:00 ранку — Богослужби в усіх українських церквах Філядельфії. О год. 10:00 ранку — загальний З'їзд усього українського воїнства, згуртованого в наших комбатантських організаціях та членів Американської Армії — та прийняття загальних постанов. Врешті на закінчення свята — відбудеться посвячення першого Дому Українських Ветеранів, який закуплено спільними силами ЗУАДК, Суспільної Служби Комбатантів та Української Щадниці. Докладні інформації будуть подані на З'їзді.

Просимо усіх ветеранів, представників організацій та громадянство зголосити свою участь в бенкеті заздалегідь, щоб увесь вечір міг бути найкраще зорганізований — для гідного влаштування 50-ліття відродження Державних Збройних Сил України.

Головна Управа ОбВУА

За всіма інформаціями в справах святкування просимо звертатись на вгорі подану адресу або телефонічно на число: (215) DA 9-7080.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

КОМУНІКАТ-ВИЯСНЕННЯ

ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ СОЮЗУ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ (СВУР) ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА У ВІЛЬНОМУ СВІТІ.

З огляду на це, що в нашій еміґраційній пресі розпочалась полеміка на тему святкувань 25-ти річчя УПА' то Головна Команда Союзу Ветеранів Українського Резистансу почувається до священного обов'язку дати докладне вияснення в цих справах і заподати історичні факти, а саме, що в найжахливіших умовинах 2-ої Світової Війни, де законом був огонь та терор, де по всій Україні шаліли хижацькі схрещення всіх наших історичних ворогів, а Україна переходила з рук до рук нових і давніх окупантів, не лишаючи політично-стратегічного вакууму, потенціяльно ввесь Український Народ, а не яканебудь одна група чи політична партія, був настороженний та готовий, згідно законів самозбереження, стати до вирішального бою за перемогу у відповідний час при зміні сприяючої нам політичної коньюнктури.

Ідею цього спротиву підтримали й сприйняли всі, що свої дії й пляни спирали на базі історично-державницьких Актів Незалежности і Соборности всіх українських земель від 22 січня 1918-1919 років. До керівництва і рядів цього Українського Резистансу включилися вояни, що колись із зброєю в руках документували існування Української Держави. І це сталося вже на самому початку німецько-совєтської війни в 1941 році.

Як предвісники цього змагу за Велику Ідею, теж в 1941 році пішли перші в похід тисячі найкращих синів України — героїчні Похідні Групи первісної ОУН та славою овіяний Буковинський Курінь під командою Петра Войновського в напрямку столиці Києва, щоб засвідчити свою жертвенною поставою вірність і приречення ідеалові Української Незалежної Соборної Держави..

У волинських і поліських лісах, що ними проходили колись фронтові лінії Армії УНР, — сднались побратими по зброї колишні вояки Армій УНР, кадри Союзу Гетьманців - Державників під проводом полк. Івана Трейко, кадри Вільного Козацтва під проводом Берчака-Волошина, кадри Республікансько-Демократичної Партії під проводом Мітрінґи та вільні безпартійні добровольці, — а всі разом під єдиною і загальною командою Отамана Тараса Бульби-Боровця, як Командира з наказу УРяду УНР, що співдіяв з військовими відділами ОУН та з іншими формаціями.

Такий був початок Українського Резистансу — Української Повстанчої Армії, що виступила на арену боротьби за волю і державну незалежність Українського Народу, відкриваючи собою нову сторінку в історії його Визвольних Змагань.

Отже, заподаючи ці факти, — їх не може заперечити ніхто з сумлінних українців — патріотів, бо ще й сьогодні багато живе творців цього ж Резистансу — УПА, як теж є ще живі свідки цих подій, навіть на еміґрації, що з власної ініціятиви взялися до пресової полеміки на тему УПА і її ґенези, для її правдивого історичного висвітлення.

У світлі зазначених подій і фактів, — жодна з українських політичних організацій чи партій не має права привласнювати і вписувати на свій рахунок той історичний фактор — зав'язок, дію і боротьбу Українського Повстанчого Руху.

Цю непорушну істину підтверджує клич-заповіт Головного Отамана Симона Петлюри: „Справа здобуття Української Держави — це справа не окремої кляси чи партії, а справа всього Українського Народу"!

Головна Команда Союзу Ветеранів Українського Резистансу винесла постанову в дні 24-го березня 1965 р., щоб оприлюднити з нагоди 25-річчя УПА документальні історичні факти про генезу, організаційну структуру, стратегію і тактику, збройні операції та інші дії в УПА.

Ветерани — побратими по зброї, що є розсіяні по всьому Вільному Світі є морально зобов'язані сказати своє слово до історії Українського Повстанського Руху, — повинні звертатися й надалі в тих справах до Головної Команди СВУР.

За Головну Команду й учасників Українського Повстанчого Руху:

Отаман **Тарас Бульба-Боровець, (-)** Командир УПА, Гол. Командант СВУР;

Ген.-Хор. **В. Герасименко,** (-)Нач. Штабу військових відділів ОУН на Волині. Почесний голова СВУР

Ген.-Хор. **О. Кузьмінський,** (-)зв'язковий старшина штабу УНР. Голова Орденської Ради СВУР

Олена Дяченко, (-) учасниця військових відділів ОУН

Полк. **П. Смородський,** (-) другий нач. штабу УПА. Член Гол. Ком. СВУР

Курінний **Петро Войновський,** (-) Командир Буковинського Куреня

Курінний **М. Скорупський,** (-) Командир Куреня УПА

Сот. **Нечай,** (-) Командир вишкільних військових загонів ОУН, член ГК СВУР

Ольга Сиородська, (-) зв'язчкова Гол. Команди УПА

Д-р **О. Ничка,** (-) Поручник УПА. Інфор. Референт при СВУР

Л. Вадим, (-) бунчужний військового загону ОУН. Член секрет. СВУР

Т. Будянський, підпільник-пропаґандист Резистансу з Надніпрянщини, Член ГК СВУР

Ред. **А. Шекерик,** (-) Керівник Пропаґанди Похідних Груп у Києві. секр. СВУР

Т.Бак-Бойчук, (-) Керівник Відділу Пох. Груп ОУН. Член Г.К. СВУР

А. Носанюк, (-) учасник військових відділів ОУН Фін. реф. при СВУР

О. Заичук, (-) учасник Поліської Січі УПА

М. Змій, (-) учасник Похідних Груп ОУН

В. Петрич, (-) Бунчужний відділів УПА

П. Ярема, (-) Зв'язковий підпілля ОУН — Київ — Тернопіль — Львів. Член ГК СВУР

С. Солтис, (-) учасник військового загону ОУН

Т. Пугач, (-) Чотовий військових відділів ОУН.

Квітень 1967 р.
Великдень

P.S. Кореспонденцію просимо спрямовувати на адресу: Ukrainian Resistance Association, P.O. Box 303, Yonkers, N.Y. 10702, U.S.A. річчя створення Української Повстанської Армії (УПА).

ЗГАДАЛИ ПРО ФРАНЦУЖЕНКУ-УКРАЇНІСТКУ МАРІ ШЕРЕР

У „Радянській Україні" з 11 травня, в повідомленні про вечір перекладної французької поезії в Києві, згадано коротко, що в „Паризькому Інституті мов Сходу минулого року відкрито катедру української мови на чолі з проф. Марі Шерер, що теж повинно послужити кращому взаємозбагаченню обох літератур". Тепер з французької на українську перекладають Г. Кочур, М. Лукаш, І. Стешенко та ін.

Замість квітів на могилу

бл. п. ДМИТРА ХОПТЯКА

складають 10.00 долярів на Український Університет в Римі

Ярослав і Марія ГОЛОВЧАКИ з дітьми

Замість квітів на могилу

бл. п. проф. СТЕПАНІЇ ЧОРПІТОВОЇ

визначної громадської діячки в краю і на еміґрації, довголітньої голови філії „Союзу Українок" в Калуші та члена Гол. Управи „С. У." у Львові, що померла 6-го травня 1967 р. у Філядельфії, Па.

складаємо 30.00 долярів на Фонд Катедри Українознавства в ЗДА.

Михайлина МІКУЛА-БАСЮК
Анна РУБЧАКОВА
В. НИЧАЙ

Шикаґо, в травні 1967.

Рідним, Приятелям і Землякам з Угнова подаємо болюче сумну вістку, що дня 17-го травня 1967 р. у Шикаґо, Ілл. відійшов нагло у Засвіти від серцевої атаки на 46-му році трудолюбивого життя наш Найдорожчий і Незабутній

ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ЗЯТЬ, ШВАҐЕР і КУЗЕН

СЛ. П.

Д-р Олег ДОРОЖИНСЬКИЙ

лікар у Голланд, Ілл., б. вояк Похідних Колон ОУН в 1941 році, майор в резерві Армії ЗДА, дбайливий батько Родини та зразковий лікар і громадянин.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 20-го травня 1967 р. о 9:00 год. ранку з похоронного дому Орут, 1st East Street, Chicago, Ill. до української католицької церкви св. Михаїла, а звідтіль на цвинтар св. Миколая в Шикаґо, Ілл.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Безмірним горем прибиті:

МАРІЯ — дружина
ДАНУСЯ, ЛЕВКО і ХРИСТЯ — діти
Інж. ЛЕВ — батько, у Польщі
МАРІЯ ПЛІХОТА — теща
ЄВГЕН ПЛІХОТА — шваґер
ВІРА ГРОБЕЛЬСЬКА і НАТАЛЯ МАЦЬКІВ з чоловіками і дітьми — кузини
СОФІЯ ТЕСЛЮКОВА — тета
Адв. ІВАН СКРИПЧУК — вуйко
Родини: КОЗАКІВ, ЧАЙКІВСЬКИХ і ГРИЦКІВ в ЗДА і Канаді

СПОРТ

ЩО ЧУВАТИ В КЛІВЛЕНДІ?

В Клівленді до травня в міських парках не вільно „толочити трави" а інші грища для футболу все ще „табу" його клівлендські футболісти впродовж березня і квітня продовжували свої „забави в кімнатний футбол". В середині березня чемпіони попереднього турніру змагалися проти збірних дружин у своїх категоріях. Серед дорослих чемпіонські італійці розгромили свою збірну 12:2, при чому один із двох худих ґолів збірної був ділом змагуна „Львова" — Скори. Серед юньйорів „А" збірна зложена з українців („Львів" і СУМА „Скала") вела 3:1, а на дві хвилини до кінця 4:2, щоб на кінець через легковажність програти 4:5. Ворота для збірної здобули Паньків — 3 і П. Радзикевич — 1. Програли й наймолодші „львовяни" проти своєї збірної вислідом 2:4. Українські ворота, чи пак ворота для українців здобули Т. Гурко й І. Дубчак. Тільки середущі юньйоря „Львова" оборонили свою славу чемпіонів, перемагаючи чотирма ґолями Гурка (старшого) збірну своєї кляси 4:2.

В квітні відбувся новий турнір на залі. Доросла дружина „Львова", змагуни якої імпортовані південно-американські, явно не хочуть грати на залі, щоб не зазнати на твердій дерев'яній долівці контузії, майже в темпі „італійського страйку" тобто не рушаючись з місць, програла проти Італійського СК 0:7. Доріст А „Львова" в перших змаганнях розгромив Німецьку Централю 7:0 (ґолі: П. Радзикевич — 3, Росул — 3 і Паньків — 1), але у фіналі програв проти Донав Швабен 3:5. В юньйорській категорії В ослаблена браком контуженого А. Новицького дружина „Львова" програла 2:4 проти сумівців, які у фіналі, ведучи 3:0, остаточно віддали перемогу 3:4 ровесникам із Донав Швабен.

Два пробні виступи дорослої дружини „Львова" на зеленій мураві принесли поразку 3:4 проти сильних під цю пору італійців, та „пірpову перемогу" 2:1 над резервовим складом.

Виступ філядельфійського „Тризуба" проти місцевих Донав Швабен ми навмисно залишили на пізніше, щоб потім добрі люди не казали, мовляв, ми своїм „критиканствам" попсували справу. Тепер, коли „Тризуб" програв проти „Роми" й відпав від дальших гор за чемпіонат Америки, ми скажемо, що така доля якщо брати реальні шанси на ґолі, повинна була стрінути філядельфійців вже в Клівленді. Може така поразка проти ліліпутів, з яких змагуни „Тризуба" своєю статичною грою, забавами в середпіллі й відслонюванням власних воріт штучно зробили „грізного суперника", освідомила б провід „Тризуба" про фактичний стан цієї дружини більше, як невдача проти сильної „Роми". А стан „Тризуба" такий, що дев'ять помічників, плюс один воротар, плюс один напасник (чи з Ферейрою, якого бракувало, два напасники) не роблять дружини. Все це братство в прохідному темпі бабралося в середпіллі, а під воротами в рішальних моментах стояв один тризубівець перед муром чисельної переваги суперника. Типова безцільна гра і забава південних американців (хай нікого не обманює двократний чемпіонат світу Бразилії: його здобули вийняткові таланти, які вміли боротися і бачили ціль у грі — а такі там часто не родяться). Цікаво, чому філядельфійці дотепер не звернули уваги на урагвайських змагунів, які завжди мали марку найтверезіших борців і практично найбільше здобули у футболі з усіх південно - американських країн. Нам все ще імпонує технічна позлітка в грі, а не золото — цілеспрямованість, працьовитість і боротьба на грищі. А найкраща порада: чому б на позиціях, які вимагають бігу — боротьби, не пробувати амбітних власних українських хлопців?

О. Н.

Посмертні згадки

Д-р МИРОСЛАВ СІМИНОВИЧ, член Т-ва ім. Т. Шевченка — 176 Відд. УНС в Шикаґо, Ілл., помер 14 березня 1967 р. на 82 р. життя. Покійний походив з Чернівець, Україна. Нар. 16 лютого 1885 р. До Америки прибув молодим студентом в 1907, в 1912 р. одержав докторат, в 3 роки пізніше одружився. В часі Визвольних Змагань, з дружиною вертається на Україну, щоб як небудь включитися в боротьбу за визволення України. По війні, вертається до Америки і тут включається в працю української громади. Небіжчик організує Відділ УККА, Укр. Музей в Шикаґо. Покійний залишив в глибокому смутку дружину Бонне, синів Мирослава, Альфреда, дочку Петрусю і 22 внуків. Похорон відбувся 17 березня 1967 р. з кат. катедри св. о. Миколая в Шикаґо, Ілл. Тіло Покійного поховано на цвинтарі св. о. Миколая, Лейден Тавншіп, Ілл., при участи родини та приятелів.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Остап, секр.

ГРИГОРІЙ ХРАНОВСЬКИЙ, довголітній член - фундатор УНДому, 316 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., помер 30-го березня 1967 р. Належав до Т-ва від 1915 р. Був дуже працьовитим. Був дуже обов'язковим та активним членом у Товаристві. Покійний походив з с. Куряни, Бережанського пов., Україна. Народився 1895 р. Полишив в жалю дружину Софію, синів Володимира і Степана, внуків та дальшу родину. Похорон відбувся 3 квітня 1967 р. з пох. заведення на Holy Sepulchre цвинтар, при участі родини, приятелів та членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!

КАТЕРИНА ШЕВЧИК, членка Б-ва св. Стефана — 221 Відд. УНС в Шикаґо, Ілл., померла 3 квітня 1967 року на 42 р. життя. Покійна народилася в с. Замочок, повіт Львів, Зах. Україна. Полишила в смутку мужа Осипа, 2 синів Василя і Степана і доньку Марію. Похорон відбувся 7 квітня 1967 р. з катедри св. о. Миколая, а відтак відпроваджено на Вічний Спочинок на цвинтар св. о. Миколая.

Вічна Їй Пам'ять!

Т. Шпікула, секр.